

Arrest

nr. 89 571 van 11 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juli 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. DASSEN en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 12 januari 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam daaromtrent een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 22 december 2009. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze beslissing op 1 april 2010 bij arrest nr. 41.035.

Op 22 juni 2012 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris besloot op 25 juni 2012 vervolgens tot de weigering van in overwegingname van deze asielaanvragen. De motieven van deze bestreden beslissingen luiden als volgt:

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker, B.S. (...), luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [B.S.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Kosovo
die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.06.2012 (2)

Overwegende dat
betrokkene op 12.01.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 22.12.2009 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 18.01.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 01.04.2010 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 20.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Kosovo en dat hij problemen zou kennen met etnisch Albanezen; betrokkene hierbij een attest van de GIG (Burgerinitiatief van Gora, Dragas) dd. 31.05.2012 aanbrengt, waaruit blijkt dat hij zou getracht hebben zich te integreren in de Kosovaarse Gemeenschap, maar zonder succes; dit attest een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is; betrokkene met dit document overigens verder bouwt op zijn oorspronkelijke asielmotieven; de vluchtmotieven van betrokkene reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag beoordeeld werden en er reeds toen door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de verklaringen van betrokkene; de Belgische asielinstanties bovendien van mening waren dat de veiligheidssituatie in de gemeente Dragas zeer stabiel is en de in Kosovo aanwezige autoriteiten bescherming bieden aan diegenen - ook Gorani - die vervolging vrezen; de huidige verklaringen van betrokkene niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene verder ook verwijst naar zijn gezondheidstoestand; het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster, B.B. (...), luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [B.B.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Kosovo
die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.06.2012 (2)

Overwegende dat
Betrokkene op 12.01.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 22.12.2009 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 18.01.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 01.04.2010 de beslissing van het CGVS bevestigd werd;

betrokkene op 20.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij verwijst naar de problemen die zij en haar echtgenoot kennen in Kosovo en stelt dat ze onmogelijk kunnen terugkeren; de vluchtmotieven van betrokkene en haar echtgenoot echter reeds gedurende hun vorige asielaanvraag beoordeeld werden en er reeds toen door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan hun verklaringen; de Belgische asielinstanties bovendien van mening waren dat de veiligheidssituatie in de gemeente Dragas zeer stabiel is en de in Kosovo aanwezige autoriteiten bescherming bieden aan diegenen — ook Gorani — die vervolging vrezen; de huidige verklaringen van betrokkene niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene verder ook verwijst naar haar psychische gezondheidstoestand; het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; overigens hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de bewering dat betrokkene ondertussen bijna 4 jaar in België verblijft en goed geïntegreerd zou zijn; ook deze motieven geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 4814 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekers brengen een eerste en enige middel aan waarin de schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt aangevoerd. Voorts voeren de verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dit middel wordt als volgt uiteengezet:

"Verzoekers kunnen zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekenen.

Verzoekers zijn afkomstig uit Kosovo en Gorani.

Omdat dienst vreemdelingenzaken twijfelde aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers en van mening zijn dat er voor Gorani in Dragas (omwille van hun etnie) geen Problemen zijn, hebben verzoekers er alles aan gedaan om bewijzen/documenten te verzamelen die het oordeel van cgvs en de RVV in een ander daglicht kunnen stellen.

Zij kunnen immers werkelijk niet terug.

Verzoekers legden een document van de GIG voor van 31.05.2012 als nieuw document ter staving van hun tweede asielaanvraag.

Dienst vreemdelingenzaken is echter van mening dat het attest van de GIG van 31.05.2012 een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde gering is. Bovendien werden de Belgische asielinstanties, tijdens verzoekers hun vorige asielaanvraag, van mening dat de veiligheidssituatie in de gemeente Dragas zeer stabiel is en de in Kosovo aanwezige autoriteiten bescherming bieden aan diegenen - ook Gorani - die vervolging vrezen.

Dat verzoekers zich hier niet mee akkoord kunnen verklaren.

Dat op deze wijze in feite dienst vreemdelingenzaken steeds alle nieuwe documenten van verzoekers kunnen afwijzen en het onmogelijk wordt gemaakt voor hen om opnieuw asiel aan te vragen en hun verklaringen kracht bij te zetten. Dit is niet de bedoeling van de wetgever geweest en in strijd met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dienst vreemdelingenzaken mag bij het onderzoek, in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, geen onderzoek voeren naar de geloofwaardigheid van de elementen maar enkel nagaan of het al dan niet om nieuwe elementen gaat (RvS 65.692, RvS 94.374, RvS 103.419). Hoewel dienst vreemdelingenzaken geen inhoudelijk onderzoek meer uitvoert, dient hij in het geval van een tweede of volgende asielaanvraag wel de feiten en verklaringen van de aanvrager te beoordelen. Dienst vreemdelingenzaken mag beoordelen of het om elementen gaat die wijzen op vrees voor vervolging of op een risico op ernstige schade; nieuwe gegevens van louter economische aard bijvoorbeeld kunnen

worden afgewezen. De nieuwe elementen dienen een minimum aan bewijskracht te hebben en voldoende concreet in verband gebracht kunnen worden met verzoeker (RVV 16170}. De mogelijkheid tot *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet bekeken worden in het licht van het evenwicht tussen enerzijds een snelle procedure met als doel kennelijk onterechte asielaanvragen te weren en anderzijds de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden.

Verzoekers menen dat hun 2de asielaanvraag volledig voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en menen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Verzoekers hadden geen andere keuze dan een nieuwe asielaanvraag in te dienen omdat zij nieuwe documenten/elementen hadden die zij in hun vorige asielaanvraag niet hebben kunnen voorleggen en deze een ander licht werpen op hun situatie. Het document van de GIG dateert immers van 31.05.2012. Zij konden dit document niet vroeger voorleggen.

Het dient benadrukt dat dienst vreemdelingenzaken niet betwist dat het document van verzoekers bewijswaarde heeft!

Dienst vreemdelingenzaken stelt weliswaar dat de bewijswaarde gering is doch ontkent niet dat dit document bewijswaarde heeft. Dat dit document dan ook een nieuw element is met een minimum aan bewijskracht en concreet in verband gebracht kan worden met verzoekers.

Dat voorts uit dit document blijkt dat zij mogelijks wel een een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Immers het document toont aan dat de veiligheidssituatie in de gemeente Dragas NIET stabiel is en de in Kosovo aanwezige autoriteiten NIET ALTIJD bescherming bieden aan diegenen - ook Gorani - die vervolging vrezen.

Het document stelt onder meer het volgende:

Tegen de leden van onze gemeenschap worden er ook misdaden gepleegd:

- 2003: moord
 - 18.06.2006: explosieve stoffen in het deel van gemeente Dragas waar Gorani wonen
 - 01.01.2008: explosieve stoffen gegooid op commerciële bank te Dragas
 - 12.08.2011: dreigement geuit door de directeur van de lagere school tegen de ouders van schoolgaande kinderen in verband met het onderwijs voor leerlingen van de Gorani gemeenschap
- Dat hun dan ook omwille van hun etnie rechtsbescherming dient geboden te worden.

Verzoekers menen, gelet op het voorgaande, dan ook nieuwe gegevens te hebben aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

De tweede asielaanvraag van verzoekers dient dan ook in overweging genomen te worden omdat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Dat, gelet op het voorgaande, de bestreden beslissingen een schending zijn van de materiele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De beslissingen van dienst vreemdelingenzaken zijn op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de beslissingen van de gemachtigde van de minister van asiel en migratie gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiele motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke

gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van asiel en migratie op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot

haar besluit is gekomen (er liggen immers wel bewijzen voor dat er recent problemen waren in Dragas met etnische minderheden, Gorani).

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.3. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers n.a.v. hun tweede asielaanvraag verklaarden problemen te hebben met Albanezen in Kosovo en daarom niet te kunnen terugkeren. Ze legden een document van de GIG (Burgerinitiatief van Gora, Dragas), gedateerd 31 mei 2012, voor met de bedoeling *“om u een beeld te geven van de situatie van de minderheidsgemeenschap van Gorani”*.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde hieromtrent als volgt: *“betrokkene hierbij een attest van de GIG (Burgerinitiatief van Gora, Dragas) dd. 31.05.2012 aanbrengt, waaruit blijkt dat hij zou getracht hebben zich te integreren in de Kosovaarse Gemeenschap, maar zonder succes; dit attest een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is; betrokkene met dit document overigens verder bouwt op zijn oorspronkelijke asielmotieven; de vluchtmotieven van betrokkene reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag beoordeeld werden en er reeds toen door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de verklaringen van betrokkene; de Belgische asielinstanties bovendien van mening waren dat de veiligheidssituatie in de gemeente Dragas zeer stabiel is en de in Kosovo aanwezige autoriteiten bescherming bieden aan diegenen - ook Gorani - die vervolging vrezen; de huidige verklaringen van betrokkene niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen”*

2.5. De verzoekers voeren aan dat zij een nieuw element hebben aangebracht dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoekers stellen dat hun tweede asielaanvraag voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat het voorlegde document nieuw is in de zin dat het nog niet eerder werd voorgelegd. De verzoekers stellen dat ze dit document niet eerder konden voorleggen, maar de Raad merkt op dat verzoekers deze loutere beweringen echter niet staven noch aannemelijk maken waarom dit document niet eerder kon worden voorgelegd.

2.7. Daargelaten de vraag of het document eerder kon worden voorgelegd, is het zo dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens *“nieuw”* zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS, NTB nr. 8200 van 7 maart 2012). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een *“ernstige aanwijzing”*, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

2.8. Waar verzoekers stellen niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling dat het attest een gesolliciteerd karakter heeft, omdat zo alle nieuwe documenten kunnen worden afgewezen en verzoekers het onmogelijk wordt gemaakt om opnieuw asiel aan te vragen en hun verklaringen kracht bij

te zetten, merkt de Raad op dat hierdoor de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris m.b.t. het gesolliciteerd karakter van het attest niet wordt weerlegd. De verzoekers weerleggen, ontkennen of betwisten niet dat het attest op hun vraag werd opgesteld en aldus werd *“gesolliciteerd”*. Daarenboven stelt de Raad vast, op basis van het administratief dossier, dat in de Nederlandse vertaling van het attest wordt vermeld: *“op persoonlijk verzoek van [B.S.] (...)”*. De gemachtigde van de staatssecretaris gaf aldus geen blijk van een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling.

2.9. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar ze stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van het attest niet betwist, evenwel stelt de Raad vast dat de gemachtigde omtrent het attest motiveert dat *“de bewijswaarde ervan gering is”*.

Aangezien het attest op verzoekers' vraag werd opgesteld, en dit niet wordt ontkend door verzoekers, acht de Raad deze beoordeling niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. Dit geldt des te meer daar verzoekers verondersteld kunnen worden te weten dat aan documenten die worden opgesteld door een niet-objectieve bron, *in casu* het *“Burgerinitiatief van Gora, Dragas”* (GIG), weinig bewijswaarde kan worden gehecht, in het bijzonder wanneer verzoekers geen andere elementen aanvoeren ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag. Motieven die evident zijn dienen niet vermeld te worden.

2.10. Verzoekers stellen verder dat het attest concreet in verband met hen dient te worden gebracht.

De Raad merkt op dat de motivering dat *“betrokkene met dit document overigens verder bouwt op zijn oorspronkelijke asielmotieven”* steun vindt in het administratief dossier. Uit vergelijking van verzoekers' verklaringen naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag met hun verklaringen aangaande hun eerste asielaanvraag, blijkt dat zij zich inderdaad opnieuw enten op de problemen die ze reeds hebben aangehaald bij hun eerste asielaanvraag en waarover de bevoegde asielinstanties reeds geoordeeld hebben dat deze geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus noch de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus brengt de gemachtigde van de staatssecretaris het attest concreet in verband brengt met de verzoekers, wanneer hij, n.a.v. dit voorgelegde attest, aanhaalt dat het Commissariaat-generaal en de Raad eerder oordeelden n.a.v. de eerste asielaanvraag dat *“de veiligheidssituatie in de gemeente Dragas zeer stabiel is en de in Kosovo aanwezige autoriteiten bescherming bieden aan diegenen –ook Gorani – die vervolging vrezen”*.

Bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat de Raad op 1 april 2010 bij arrest nr. 41.035 het volgende oordeelde:

“Immers, gaat de desbetreffende informatie van de Commissaris-generaal (“Subject Related Briefing Kosovo, de Gorani en de veiligheidssituatie in Dragash/Dragas”, administratief dossier, stuk 18, nummer 2) over de specifieke situatie van de Gorani in de gemeente Dragas, waarvan verzoekers voorhouden afkomstig te zijn, en verwijst dit inhoudelijk naar tal van objectieve (internationale) bronnen. Uit dit rapport blijkt dat Gorani een onbeperkte bewegingsvrijheid genieten, zeker binnen de eigen gemeente, maar ook daarbuiten. Sinds midden 2001 zijn quasi geen etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld. Daarenboven kunnen en willen de in Kosovo aanwezige autoriteiten, waaronder de Kosovaarse politie (KP) en KFOR (Kosovo Force), bescherming bieden aan diegenen - ook Gorani - die vervolging vrezen. Deze autoriteiten zorgen ervoor dat er wettelijke mechanismen zijn voor de opsporing, rechtsvervolging en bestraffing van daden van vervolging.(...)”

2.11. De gemachtigde van de staatssecretaris kan nagaan of door het aanvoeren van nieuwe elementen de verzoekers effectief nieuwe gegevens aanbrengen in verhouding tot een eerdere asielaanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij die beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens *“nieuw”* zijn in de zin zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c); RvS 17 mei 2010) nr. 5 672 (c)).

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde aldus dat *“de huidige verklaringen van betrokkene niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen weerleggen”*. Verzoekers voeren een aantal algemene en theoretische beschouwingen aan over artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht, maar slagen hiermee niet een ander licht te werpen op appreciatie van de Commissaris-generaal met betrekking tot de veiligheidssituatie in Dragas, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid en zorgvuldigheid kon besluiten dat waar in wezen het oorspronkelijk asielrelaas wordt herhaald en enkel een attest wordt voorgelegd, waarvan het gesolliciteerd karakter en de geringe bewijswaarde correct werd vastgesteld door de gemachtigde van de staatssecretaris, de verzoekers geen nieuw gegeven aanvoeren in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoekers stellen dat zij *“uit dit document blijkt dat zij mogelijks wel een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980”* en daarbij passages uit het attest citeren, merkt de Raad op dergelijke overtuiging de motivering van de bestreden beslissing niet onderuit kan halen. Bovendien gaat dit betoog voorbij aan de finaliteit van een procedure in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris in dit verband.

2.13. De Raad stelt vast dat verzoekers de overige motieven van de bestreden beslissingen niet betwisten, waardoor ze gehandhaafd blijven.

Samenvattend kan worden besloten dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoekers: *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvragen derhalve niet in overweging worden genomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste en enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES